

# Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден – Двадесет

Jeff Pippenger

2025-12-26

## Числото двадесет

Книгата на Йоил посочва, че унищожаването на Божието лозе настъпва в четвъртото поколение.

Словото Господне, което дойде към Йоил, сина на Фатуил.

Чуйте това, старци, и внимавайте, всички жители на земята. Случвало ли се е това във вашите дни или дори в дните на бащите ви? Разкажете за това на децата си, и нека децата ви го разкажат на своите деца, а техните деца — на друго поколение.

Онова, което е оставил резачът, изяде скакалецът; и онова, което е оставил скакалецът, изяде бръмбарът; и онова, което е оставил бръмбарът, изяде гъсеницата.

Събудете се, вие пиияници, и плачете; и ридайте, всички вие, които пиете вино, поради новото вино; защото то се отне от устата ви. Йоил 1:1–5.

Притчата за десетте девиси е притчата на адвентизма, а пробуждането в притчата настъпва, когато житото и плевелите бъдат разделени, в който момент плевелите осъзнават, че са били „отсечени“ от „новото вино“. Думата „отсечени“ представя първата заветна стъпка на Аврам, при която юница, коза и овен бяха разсечени на две части в обряда за утвърждаване на завета с кръв. В същия този заветен пасаж Бог посочва, че ще посети Своя народ със съд през четвъртото поколение.

И Той каза на Аврама: Знай със сигурност, че твоето потомство ще бъде пришълец в земя, която не е негова, и ще служи на тамошните; и те ще го угнетяват четиристотин години. А и оня народ, на когото ще служат, Аз ще съдя; и след това ще излязат с голям имот. А ти ще отидеш при бащите си в мир; ще бъдеш погребан в дълбока старост. Но в четвъртото поколение те ще се върнат тук; защото беззаконието на аморейците още не е достигнало пълната си мярка. Битие 15:13–16.

Когато пророчеството се изпълни в четвъртото поколение, в поколението на Моисей, Господ постанови Десетте заповеди като символ на завета между Бога и Неговия избран народ. Във втората от тези десет заповеди бе възвеличена светлината на четирите поколения на Аврам.

Не си прави кумир, нито какъвто и да било образ на онова, що е горе на небето, или що е долу на земята, или що е във водата под земята; не им се кланяй и не им служи; защото Аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят; а показвам милост към хиляди от онези, които Ме любят и пазят Моите заповеди. Изход 20:4–6.

Четири поколения на Аврамовия завет бяха включени в разкриването в по-голямо величие на Божия характер като ревнив Бог. Неговата ревност е противопоставена на изваяните образи. При четвъртото поколение на Аврам откриваме и един прогресивен съд. Съдът беше върху народа, в който Божият народ беше в робство, както и върху самия Божий народ, а след това щяха да бъдат съдени аморейците. Аврам посочва един прогресивен съдебен процес, който започва с Божия дом и постепенно преминава през света, а втората заповед показва, че този съдебен процес разделя човечеството на една категория от онези, които мразят Бога, и една категория от онези, които любят Бога, като по този начин предобразява неделния закон, който мощно възглася: „Ако Ме любите, пазете Моите заповеди.“

В същия период, когато Законът бива даван на Синай, на Моисей е показан Божият характер.

И Господ каза на Моисей: Изсечи си две каменни плочи като първите; и аз ще напиша върху тези плочи думите, които бяха на първите плочи, които ти строши. И бъди готов сутринта, и изкачи се сутринта на Синайската планина, и застани там пред Мене на върха на планината. И никой човек да не се изкачи с тебе, нито да се вижда някой човек по цялата планина; нито овци, нито говеда да пасат пред тази планина.

И издяла две каменни плочи като първите; и Моисей стана рано сутринта и се изкачи на Синайската планина, както Господ му беше заповядал, и взе в ръката си двете каменни плочи. И Господ слезе в облака и застана там при него, и прогласи името Господне. И Господ мина пред него и прогласи,

Господ, Господ Бог, милосърден и благодатен, дълготърпелив и преизобилен в благодет и истина, Който пази милост за хиляди, прощава беззаконие, престъпление и грех, и Който никак не оправдава виновния, а въздава беззаконието на бащите върху чадата и върху чадата на чадата им, до третото и до четвъртото поколение.

И Мойсей побърза, поклони главата си до земята и се поклони. И рече: Ако сега съм намерил благодет пред Тебе, Господи, нека Господ, моля Те, върви сред нас; защото това е коравовратен народ; и прости беззаконието ни и греха ни, и приеми ни за Твое наследство. Изход 34:1–9.

Второто даване на закона се съгласува с пионерската карта от 1850 година. Първите плочи бяха строшени, а в първата карта имаше грешка в числата. Тогава древният Израил беше направен пазител на закона, а съвременният Израил тогава беше направен пазител на Божия закон и на законите на Божието пророческо Слово. Когато двете плочи бяха представени за пръв път, в стана имаше буквален бунт, а когато картата от 1850 година беше представена, в стана назряваше духовен бунт. Пророчеството на Аврам за четвъртото поколение се изпълни чрез Моисей в четвъртото поколение, където Бог разшири откровението за съда в четвъртото поколение във втората заповед. Издяланите образи станаха фалшификат на истинското поклонение на Бога и ревността на Божия характер беше свързана със съда. Тогава Моисей видя Божията слава. Той видя Божията ревност като елемент от Божия характер, както е представен в Неговото „име“, и бе изложена връзката между поклонника и

греховете на бащите му.

Когато Христос очисти храма първия път, тогава учениците си спомниха, че ревността за Неговия дом Го е пояла. „Ревност“ е думата „ревнивост“. Характерът на Бога, който изразява Неговата ревнивост, е подтикът, който поведе Христос да очисти Своя храм, а пророческият белег на необходимостта да изповядаш беззаконията на бащите си по-късно щеше да стане съществен елемент от призива към покаяние в присъдата на Левит, двадесет и шеста глава, за „седемте времена“. „Четвъртото поколение“ на Аврам придобива все по-голяма и по-голяма тежест, докато продължава през историята на завета. Книгата на Йоил представя времето на късния дъжд, което настъпва в последните дни. Книгата на Йоил излага своето послание върху въведението си на вестта за четири поколения като темата, която беше записана в самата първа стъпка от тройния завет на Аврам с Бога. Тази тема достига своя завършек в книгата на Йоил.

След като влязоха в Обетованата земя, Ковчегът на завета се намираше в Сило, където нечестивият и безразсъден Илий, първосвещеникът, и двамата му покварени синове са противопоставени на призиването на Самуил. Сило щеше да стане етап от пътя на Ковчег, който беше символът на завета. След като Ковчегът бе употребен като символ за събарянето на стените на Йерихон, той се намираше в Сило около четиристотин години, до смъртта на Илий и нечестивите му синове. Тогава той бе пленен от филистимците, а впоследствие, когато Давид премести Ковчег в Йерусалим, се осъществи първият образ на триумфалното влизане в Йерусалим. Посочената цел на преместването на символа на завета в Йерусалим беше, че Бог избра да положи името Си в Йерусалим, а името Му е свързано с Неговата ревност, която е свързана с Неговия ревнив съд в четвъртото поколение.

При неделния закон Господ ще въздигне тържествуващата църква над всички хълмове и планини, и езичниците ще кажат: „Елате и нека възлезем в дома Божий.“

И ще се случи в последните дни, че планината на дома Господен ще бъде утвърдена на върха на планините и ще се въздигне над хълмовете; и всичките народи ще потекат към нея. И много племена ще отидат и ще кажат: Елате, и нека възлезем на планината Господня, в дома на Якововия Бог; и Той ще ни научи на Своите пътища, и ние ще ходим в пътеките Му; защото от Сион ще излезе законът, и словото Господне — от Ерусалим. Исая 2:2, 3.

Словото Господне излиза от Йерусалим, защото там Той избра да положи Своего „име“. При Мойсей „Господ слезе в облака, застана там с него и прогласи името Господне. И Господ мина пред него и прогласи:

Господ, Господ Бог, милостив и благодатен, дълготърпелив и изобилен в благодет и истина, Който пази милост за хиляди, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак няма да оправдае виновния; въздава беззаконието на бащите върху децата и върху децата на децата им, до третото и до четвъртото поколение. Изход 34:6, 7.

Неговото „име“ е Неговият характер, а Божият характер е дълбоко сложен и дълбоко прост. Бог е любов — това е Неговият характер, изразен съвършено, но просто. Заветната истина,

дадена на Аврам, за „четвъртото поколение на съда“ бе разширена „ред след ред“ чрез допълнителната светлина на втората заповед относно четвъртото поколение. След това опитността на Моисей разширява светлината върху връзката на четвъртото поколение с Божия характер, като прибавя светлината за Неговата ревност. Вдъхновението е определило характера като „мисли и чувства, съединени“, но вдъхновението също така ни е знавало, че нашите мисли не са като Божиите мисли. Неговият характер е Неговите мисли и чувства, съединени, и Неговият характер има толкова много страни, далеч отвъд нашите прости човешки мисли и чувства, че разликата е такава, че Неговите мисли са по-високи от небесата по отношение на земята.

Защото Моите мисли не са вашите мисли, нито вашите пътища са Моите пътища, казва Господ. Защото както небесата са по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високо от вашите пътища, и Моите мисли — от вашите мисли. Исайя 55:8, 9.

И тъй, ето една човешка мисъл за размишление: ако Божият характер е представен чрез Неговото име, тогава всяко проявление на Божието име е проявление на Неговия характер. Лъвът от Юдовото племе запечатва и разпечатва Своего пророческо Слово, Палмони е Чудният Броител на тайните, Който е също и Корен от суха земя, а също и горящият храст, огнен стълб, архангел Михаил и така нататък, и така нататък. Свойствата на Божия характер, представени чрез Неговите различни имена, са безкрайни. „Човешката мисъл за размишление“ е тази: сред всички различни изрази на Божия характер, за които е известно, че съществуват, какво е значението на това — че още в самата първа заветна стъпка от тройния заветен процес с Аврам — „съдът над четвъртото поколение“ е основополагащото изявление в завета — което отразява Неговото име?

И Той каза на Аврам: Знай със сигурност, че твоето потомство ще бъде пришълец в земя, която не е негова, и ще служат на нейните жители; и те ще ги угнетяват четиристотин години. А и онзи народ, на когото ще служат, Аз ще съдя; и след това ще излязат с голям имот. А ти ще отидеш при бащите си в мир; ще бъдеш погребан в добра старост. Но в четвъртото поколение те ще се върнат тук отново, защото беззаконието на амореите още не е достигнало пълната си мярка. Битие 15:13–16.

Характерът на Бога като Съдия на човеци и народи допуска за човеците време на изпитание, представено от четири поколения. Бог е Съдията, Той е милостив, Той е дълготърпелив и Той довежда съда над човеци и народи до завършек в четвъртото поколение. Основополагащото Божие изявление в Неговия завет с един избран народ включва съда в четвъртото поколение. Както вестта на първия ангел притежава всички характеристики на всяка от трите отделни ангелски вест, така и първата стъпка от завета на Аврам притежава характеристиките на целия троен завет. Името на Бога е, че Той е милостивият Съдия, Който съди в четвъртото поколение. Всяка следваща стъпка в заветната история на един избран народ се изгражда върху тази основа.

Когато книгата на Йоил се постави при пробуждането на Среднощния вик в пети стих и „новото вино“ бъде „отсечено“ от устата им, въведението към това окончателно заветно отделяне на един избран заветен народ е основополагащата вест на завета, която излага

бунта на заветния народ, който след това бива „отсечен“, като това се извършва в четвъртото поколение. Те биват „отсечени“, понеже не разбират основополагащата вест на завета.

Тази основополагаща вест на завета в четирите стиха на Битие петнадесета глава е мерилният прът — линията на съда, която се употребява, когато заключителната вест на завета се представя като „ново вино“ в последните дни. Тежестта, свързана с пробуждането на пияниците на Ефрем, когато „новото вино“ бъде „отсечено“, се разбира истински единствено когато бъде поставена в контекста на произнасяне на съд над последното четвърто поколение на един бунтовен избран народ, през изпитния период на късния дъжд.

В Битие седемнадесета глава намираме втората стъпка от тройния завет с Авраам:

И Бог каза на Авраам: Ти ще пазиш Моя завет, ти и твоето потомство след тебе в техните поколения. Това е Моят завет, който ще пазите между Мене и вас, и твоето потомство след тебе;

Всеки мъжки пол сред вас да бъде обрязван. Обрязвайте плътта на крайната си плът; и това ще бъде белег на завета между Мене и вас. И всеки мъжки пол между вас, който е на осем дни, да бъде обрязван във всичките ви поколения — и роденият в дома, и купеният с пари от който и да било чужденец, който не е от твоето потомство. И роденият в дома ти, и купеният с парите ти непременно да бъдат обрязвани; и Моят завет ще бъде в плътта ви за вечен завет. А необрязаният мъжки пол, чиято крайна плът не е обрязана, такава душа ще бъде изтребена измежду народа си; той е нарушил Моя завет. Битие 17:9–14.

Втората стъпка дава второ свидетелство за символа на това да бъдеш „отсечен“. Думата, преведена като „отсечен“, намира своя корен в животните, които Аврам разсече на половини в петнадесета глава, а в самия текст всеки, който не е обрязан, ще бъде „отсечен“ от завета. Обрязването бе заменено от кръщението в историята на завета, където Христос потвърждаваше именно тези истини, и поради тази причина Той, като наш пример, бе възкресен на осмия ден.

Този белег трябваше да се изпълни на осмия ден, както е представено чрез осемте души в ковчегата. Именно във втората стъпка е представено зрителното изпитание — било то Израил, който избираше между пророците на Йезавел и Илия преди съда, извършен от Илия, или Данаил, Седрах, Мисах и Авденаго, чийто вид изглеждаше по-красив и по-пълнен от вида на онези, които ядяха от царската храна; второто изпитание е зрително. Обрязването е белег на живот, а осемте души в ковчегата представляват онези, които живяха, за разлика от онези, които умряха.

В историята на Христос, когато знакът на завета премина от обрязване към кръщение, апостол Павел използва самата заветна история на тези стихове, за да покаже голямата промяна в заветната история. Той използва плътта, която се отсича при обрязването, като символ на човека в неговото отношение към Божественото и като символ на по-нисшето естество на човека в неговото отношение към по-висшето му естество. Павел поучаваше

своите ученици, като си служеше с пророческото Божие Слово, а неговата цел като „онзи, който бе избран“ (както означава името му Саул) беше да посочи голямата промяна в заветната история, представена чрез прехода от буквалния към духовния Израил като Божи заветен народ. При изпълнението на повереното му дело той изложи своята пророческа вест в контекста на заветната история.

Битие седемнадесета глава представлява втората стъпка от трите основополагащи заветни стъпки, които намират своето омега-изпълнение в трите ангела от Откровение четиринадесета глава. Втората стъпка е представена чрез знака на обрязването, предобразяващ Божия печат върху сто четиридесет и четирите хиляди, които са знамето, представляващо видимия изпит. Трите ангела са омегата на алфа-завета на Авраам. Третата стъпка за Авраам беше двадесет и втора глава.

И ангелът Господен повика към Авраам от небето втори път и каза: В Себе Си се заклех, казва Господ, понеже стори това нещо и не пожали сина си, единствения си син, затова с благославяне ще те благословя и с умножаване ще умножа потомството ти като небесните звезди и като пясъка, който е по морския бряг; и потомството ти ще завладее портата на враговете си; и в твоето потомство ще се благословят всичките народи на земята, защото ти послуша гласа Ми. Битие 22:15–18.

Първият стих на главата гласи: „И след тия събития Бог изпита Авраама и му рече: Аврааме! А той отговори: Ето ме.“ Бог изпита Авраама, като по този начин посочи едно последно изпитание преди третото провъзгласяване на завета. Когато Авраам издържа изпитанието, тогава бяха изложени последните четири стиха от тройния завет на Авраам. Понеже Авраам „послуша“ Божия глас, който в този откъс е Неговият „заветен глас“, Авраам щеше да бъде благословен като баща на народи. Третият ангел е изпитание, което, подобно на Авраам, представлява изпитание, разкриващо характера; а характерът се основава върху това дали вярваш на Бога, както направи Авраам, или не. Онези, които издържат изпитанието, както Авраам, ще бъдат използвани за събирането на всички народи по света. Седемнадесетте стиха от три глави определят завета между Бога и един избран народ; и като правят това, те представляват алфата на заветната история на един избран народ, а с това същите тези стихове представляват и омегата на заветната история, както е представена в издигането на сто четиридесет и четирите хиляди.

Колко от нас биха купили дом или превозно средство, без най-напред да прегледат условията на договора? Колко лаодикийски адвентисти от седмия ден знаят, че самото първо условие на техния заветен договор с Бога се състои в това, че Бог заявява за Себе Си, че е милостивият Бог, Който отсъжда съд до четвъртото поколение? Трагедията е, че те не познават основополагащите истини на милеритската история, нито познават основополагащите истини на своето изповядвано заветно отношение, и поради това те, както древният Израил, не познават времето на своето посещение. Завършекът на този период на посещение, започнал на 11 септември, е тогава, когато те биват събудени в полунощ, само за да осъзнаят, че са отсечени.

Ще продължим в следващата статия.

„На 18 април, два дни след като сцената на падащи сгради бе преминала пред мен, отидох, за да изпълня поет ангажимент в църквата на улица „Кар“, Лос Анджелис. Когато се приближихме към църквата, чухме вестникопродавците да викат: „Сан Франциско е разрушен от земетресение!“ С натежало сърце прочетох първите набързо отпечатани известия за това ужасно бедствие.

„Две седмици по-късно, на път за дома, минахме през Сан Франциско и, като наехме файтон, прекарахме час и половина в разглеждане на опустошението, причинено в този велик град. Сгради, за които се смяташе, че са защитени от бедствие, лежаха в развалини. В някои случаи зданията бяха частично потънали в земята. Градът представяше най-ужасяваща картина на безсилието на човешката изобретателност да създаде огнеустойчиви и земетръсоустойчиви постройки.“

„Чрез Своя пророк Софония Господ посочва съдовете, които ще наведе върху злосторниците: „Всичко съвсем ще изтребя от лицето на земята, казва Господ. Ще изтребя човек и добитък; ще изтребя небесните птици и морските риби, и съблазните заедно с нечестивите; и ще изтребя човека от лицето на земята, казва Господ.“

„И в деня на жертвата Господня ще накажа князете и царските синове, и всички, които са облечени в чуждоземно облекло. В същия ден ще накажа и всички онези, които прескачат прага, които пълнят домовете на господарите си с насилие и измама....“

„И ще стане в онова време, че ще претърся Йерусалим със светилници и ще накажа мъжете, които са се утаили върху дрождите си, които казват в сърцето си: Господ няма да стори добро, нито ще стори зло. Затова имотът им ще стане плячка и къщите им — запустение; те също ще построят къщи, но няма да живеят в тях; и ще насадят лозя, но няма да пият виното им.

„Великият ден Господен е близо, близо е и много бърза, дори гласът на деня Господен; там и силният мъж ще закреши горчиво. Оня ден е ден на гняв, ден на скръб и утеснение, ден на опустошение и разорение, ден на тъмнина и мрак, ден на облаци и гъста тъмнина, ден на тръба и тревога против укрепените градове и против високите кули. И ще докарам утеснение върху хората, тъй че ще ходят като слепи, защото са съгрешили против Господа; и кръвта им ще се излее като прах, и плътта им — като тор. Нито среброто им, нито златото им ще може да ги избави в деня на Господния гняв; а цялата земя ще бъде погълната от огъня на Неговата ревност; защото Той ще направи, да, бърз край на всички, които живеят в земята.“ Софония 1:2, 3, 8–18.

„Бог не може да се въздържа още дълго. Неговите съдби вече започват да падат върху някои места, а скоро Неговото явно неодобрение ще се почувства и на други места.“

„Ще последва поредица от събития, които ще разкрият, че Бог е Господар на положението. Истината ще бъде прогласена на ясен, недвусмислен език. Като народ ние трябва да приготвим пътя Господен под върховното ръководство на Светия Дух. Евангелието трябва да бъде предадено в неговата чистота. Потокът на живата вода

трябва да се задълбочава и разширява в своя ход. Във всички полета, близки и далечни, мъже ще бъдат призовавани от ралото и от по-обикновените търговски и делови занятия, които до голяма степен занимават ума, и ще бъдат обучавани заедно с мъже на опит. Докато се учат да работят действено, те ще прогласяват истината със сила. Чрез най-чудни действия на Божественото провидение планини от трудности ще бъдат премахнати и хвърлени в морето. Вестта, която означава толкова много за жителите на земята, ще бъде чута и разбрана. Хората ще узнаят кое е истината. Напред, и все по-напред, делото ще напредва, докато цялата земя бъде предупредена, и тогава ще дойде краят.”

„Все повече и повече, с изминаването на дните, става очевидно, че Божиите съдби са в света. Чрез огън и наводнение, и земетресение Той предупреждава жителите на тази земя за Своето близко приближаване. Наближава времето, когато ще е настъпила великата криза в историята на света, когато всяко действие в Божието управление ще бъде следено с напрегнат интерес и неизразим трепет. В бърза последователност Божиите съдби ще следват една след друга — огън и наводнение, и земетресение, с война и кръвопролитие.”

„О, да можеше народът да познае времето на своето посещение! Има мнозина, които още не са чули изпитващата истина за това време. Има мнозина, с които Божият Дух се бори. Времето на Божиите погубителни съдби е време на милост за онези, които не са имали възможност да научат що е истина. Господ нежно ще погледне на тях. Сърцето Му, изпълнено с милост, е трогнато; ръката Му е още простряна да спасява, докато вратата е затворена за онези, които не пожелаха да влязат.“

„Милостта на Бога се проявява в Неговото дълготърпение. Той възпира Своите съдби, като чака вестта на предупреждението да бъде прогласена на всички. О, ако нашият народ би почувствал, както трябва, отговорността, която лежи върху него да предаде на света последната вест на милостта, какво чудно дело би било извършено!“

Свидетелства, том 9, 94–97.